

DEKLICI

STANO KOSOVEL

*Kot na nebo pride zarja večerna,
mojo si, deklica, križala pot,
in zdaj v pogumu tako neizmerna
moja pred tabo trepeče perot;
daj mi, daj, deklica, vsaj svoje roke,
te svoje lilije, da mi na njih
kakor v spominu na sanje globoke
tibo izgine ta žalostni vzdih!*

GROZOTA RAZDEJANJA

STANO KOSOVEL

*Naložil me je Satan in me nesel
na svojih krilih čez sveta prepade —
jaz gledal sem stvari in sem se tresel:*

*Zvezdâ in solnc biló je brez števila,
cest pa, da celo večnost bi prepregle,
a vendar vsaka se mi je meglila.*

*In sem ga vprašal na tem strašnem letu,
čemu življenje nam ubija vero,
da mremo mladi v strahu in trepetu*

*še preden duši božji čar zasine,
še preden klas na njivi nagne glavo,
preden korak zavije v kraj tišine.*

*Nič ni dejal. Zaprhotal je tiho,
le krilo se mu je navzdol spustilo —
neslišno sva prišla v dolino vzdihov:*